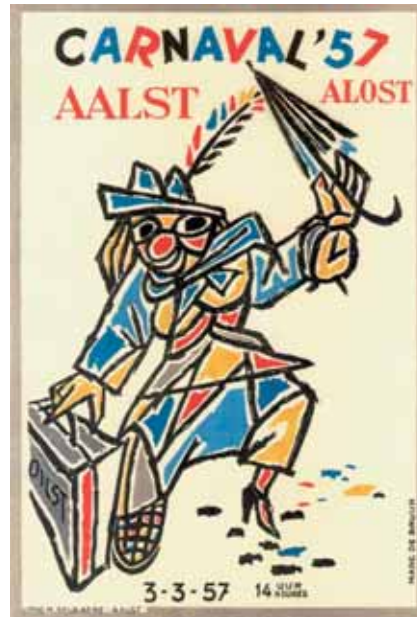
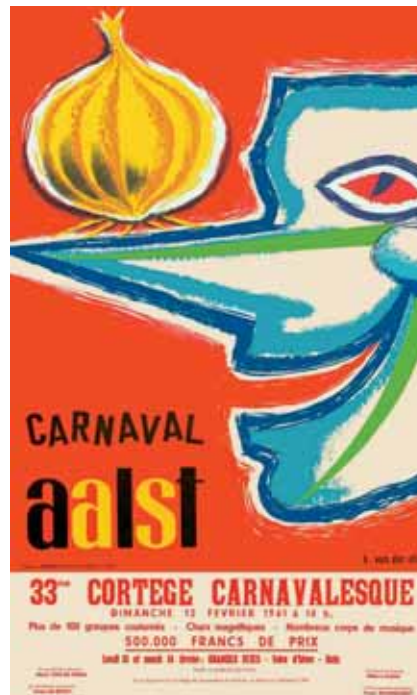

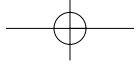
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62

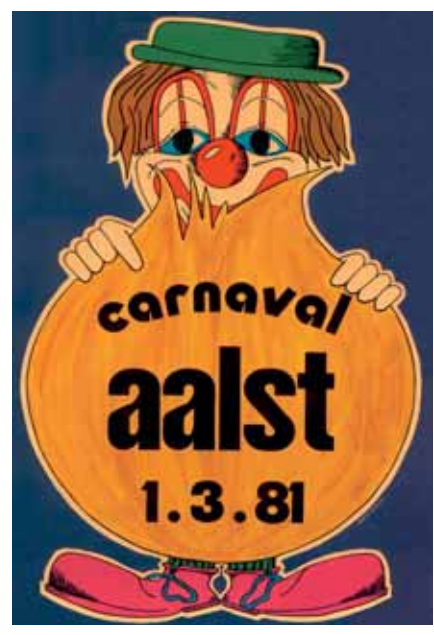
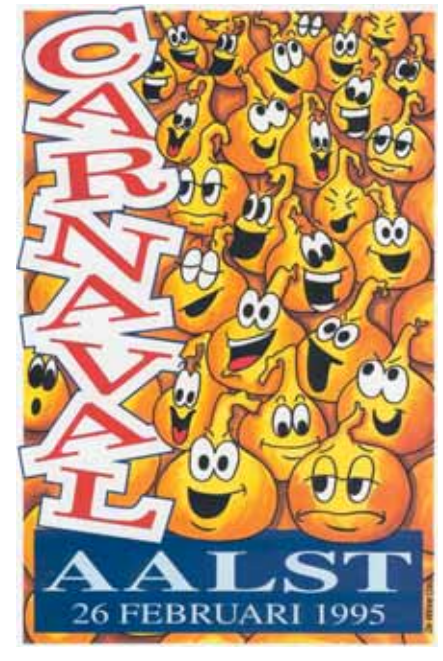
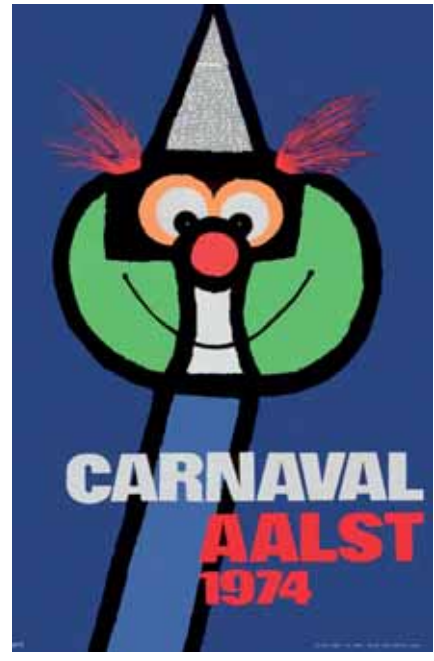
Geen carnaval zonder
 affiche. Allemaal geven ze
 de plezierige sfeer van het
 Aalsters carnaval voor-
 treffelijk weer. Op deze
 twee pagina's een
 overzicht van diverse
 affiches en hun
 ontwerpers:
 1954: F. Kieckens
 1955: F. Kieckens
 1956: Studio R.D.S. (R. De
 Smedt)
 1957: M. De Bruijn
 1958: Studio R.D.S. (R. De
 Smedt)
 1961: H. Van Der Elst
 1971: J. Van Thillo
 1972: D. Bulckens
 1974: M. De Bisschop
 1977: P. Louies
 1981: M. De Block
 1989: J. Van Den Steen
 1995: C. De Winne
 2004: B. De Baere
 Mag wel wat meer info.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62

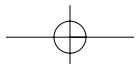

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62

De eerste carnavalsgroep

Nog voor de Eerste Wereldoorlog ontstonden in Aalst de eerste echte carnavalsgroepen. Zij legden zich toe op een bepaald thema, vervaardigden daarvoor bepaalde kostuums en namen deel aan verschillende carnavalsstoeten in het land.

De oudste Aalsterse carnavalsgroep is De Vereenigde Bulten. Vermoedelijk aan het einde van de negentiende eeuw ontstaan rond de liberale familie Rogghé, de makers van het Ros Beiaard en de reuzen van de Polydoorkenscavalcade. De groep werd al snel een begrip in verschillende Vlaamse en Waalse carnavalssteden. In 1912 telden De Vereenigde Bulten minstens zestig leden waaronder veel vrouwen en kinderen. Ze droegen opvallende

karikaturale pierrotkostuums waarbij vooral buik en boezem geaccentueerd werden, vandaar de naam. Ze beschikten eveneens over andere kostuums. De groep had ook een trommel- en trompetterskorps en werd vergezeld door twee reuzen. In 1909 namen ze deel aan de cavalcade van Schaarbeek als Les Nègres Alliés. In 1913 kaapten ze als Vrije Bulten de eerste prijs weg in de carnavalsstoet van Namur.

zo kon carnaval gefinancierd worden. Om de concurrentie met andere carnavalssteden aan te kunnen werd geïnvesteerd in propaganda, openbaar vervoer en meer prijzengeld. In 1932 sprak schepen Alfons Bastiaens, voorzitter van het feestcomité, tot de deelnemers van de cavalcade: 'Een

negental jaren geleden trokken enkele stedelijke groepen en een paar vreemde door de straten, en laat ons zeggen, de menigte die er naar stond te kijken was niet groot. Dat was 't nederig begin van de grote Aalsterse Kavalkade, die nu reeds enkele jaren duizenden vreemdelingen naar de stad lokt'. Een

jaar later werd alle bescheidenheid opzij gezet: 'Aalst heeft Binche ver overtroffen. En wat de kavalkade betreft en wat de volkstoeloopt betreft, meer nog: onze stad staat aan de spits van al de steden van ons land waar carnaval wordt gevierd, Aalst heeft zelfs zijn naam van Karnavalstad buiten de grenzen bevestigd'.

Vreemde carnavalsgroepen

Het uitzicht van de stoeten werd bepaald door de deelnemende groepen en hun kleurige kostuums. Met het succes steeg jaar na jaar ook het aantal deelnemende carnavalsverenigingen. In 1929 werd de kaap van veertig gerond. In 1932 waren er al meer dan zestig. Het hoogtepunt werd bereikt in 1938 toen niet minder dan negentachtig groepen aan de cavalcade deelnamen.

Opvallend was het kleine aandeel van de Aalsterse carnavalsverenigingen in de carnavalsstoeten. In 1933 waren er nog slechts zeventien groepen afkomstig uit de stad. De Aalsterse groepen uit de eerste stoeten waren vaak gelegenheidsgroepen, gevormd door leden van allerhande verenigingen

Carnaval 1951. Onder andere De Exentrieken met hun voorstelling van 'Iwij van Aelst' en 'Karel De Groote' en De Lustige Reizigers uit Sint-Niklaas.

Sfeerbeelden uit de jaren 1950. De verkeersproblematiek was duidelijk een populair thema. De Citroën van Felix De Hert (boven) die gans de oorlog onder het stro weggestoken zat, kreeg een tweede leven als carnavalswagen eind jaren 1940. Hier een parodie op de autobusdiensten te Aalst. Midden Roger Gargam van de groep De Loebassen, die in 1958 met hun Loebaskorps aan de stoet deelnamen. Onder een losse groep in de reclamestoet van 1952. Stalin nam Roosevelt en Churchill mee voor een ritje met de Vespa.

Losse Groepen

In de loop der tijd liepen steeds meer Aalsterse carnavalisten ongeorganiseerd tussen de officiële groepen in de cavalcade. Verkleed en gebruik makend van de gekste attributen staken ze de draak met lokale politieke toestanden. De losse groepen werden gedoogd omdat ze dode momenten en lege plekken in de cavalcade zinnig opvulden en een Aalsters cachet aan de stoet gaven.

Ook toen de stoet een volledig Aalsterse aangelegenheid was geworden, bleven deze deelnemers van de partij. Met het steeds langer worden van de stoet, trachtten het stadsbestuur en het feestcomité de talloze losse groepen te beperken. Met een verzekeringspolis en bierbonnetjes probeerden ze in 1994 de anarchistisch ingestelde carnavalisten te lijmen en georganiseerd onder te brengen in een aantal verplichte zones in de stoet. Toen men dreigde repressief op te treden, organiseerden de losse groepen zich. Op

een ludieke bijeenkomst gaven zij te kennen allen in de stoet te zullen opstappen daar waar het hen zou believen. Het stadsbestuur haalde bakzeil. Ieder jaar, op de voorlaatste donderdag vóór carnaval, komen ruim tweehonderd losse groepen bijeen. Met spitsvondige sketches worden de volgens hen ware oorzaken van de te lange stoet gehekeld en duidelijk gemaakt dat ze op hun verworven rechten blijven staan. Zij zijn het peper en zout van de stoet.

en organisaties uit de stad. Hierbij waren er zowel middenstandsorganisaties en wijkcomités als sportclubs en toneelverenigingen. De meeste verenigingen namen deel onder hun eigen naam. Als ze zich ontwikkelden tot echte carnavalsverenigingen noemden ze zich naar het thema dat ze uitbeeldden: de Lustige Boeren, de Slecht Gekleeden, de Gangsters. Later kregen ze namen die onafhankelijk van het uitgebeelde thema bleven bestaan: de Onvermoebaren, de Gesdoikers,... De meeste groepen bestonden uit verkleed én muzikanten die de groep begeleidden. In 1933, ter gelegenheid van de tiende carnavalsstoet, reed voor het eerst sinds de Eerste Wereldoorlog weer een Ros Beiaard door de stad. Het dier was eigendom van de Ros Beiaardvrienden uit Sint-Gillis Dendermonde en werd één van de blikvangers van het Aalsterse carnaval tijdens de jaren dertig.

Na de Tweede Wereldoorlog

Tijdens de Tweede Wereldoorlog werden geen carnavalsstoeten georganiseerd. Verkleed en maskeren was verboden. De danszalen waren wel open en ook de winterfoor vond plaats, maar vanzelfsprekend was er van een carnavaleske sfeer weinig te

merken. Eens de oorlogsjaren voorbij werd de draad met het verleden weer opgenomen. Gezien de nasleep van de oorlog bleef het maskeren op straat en in balzalen verboden. Op zondag 3 maart 1946 zou de eerste naoorlogse carnavalsstoet plaatsvinden. De barre winteromstandigheden maakten de optocht echter onmogelijk. Een week later trok dan toch de achttiende officiële carnavalsstoet door de stad. In 1947 werd het maskeren opnieuw toegelaten. In die tijd was de meest opvallende carnavalsfiguur de domino: bijna iedereen droeg een zwart pak, een zwart masker en een puntige zwarte kap over het hoofd. Wie zich verkleedde in domino bleef dus volstrekt onherkenbaar. Dat maakte het elkaar verwijten, nog steeds een kenmerk van vastenavond, een stuk gemakkelijker. Mensen die bij elkaar hoorden, brachten op de zwarte kostuums kentekens aan om elkaar terug te vinden in de massa identiek verkleed. De domino's maakten van het straatcarnaval een indrukwekkend maar kleurloos gebeuren.

Op zoek naar eigen karakter

Onder de negenenvijftig groepen die in 1946 meeliepen in de stoet, waren amper negen Aalsterse verenigingen. Jaar na jaar werd de stoet langer: in

1950 waren er al drieënnegentig groepen, waaronder slechts vier Aalsterse (de Jacquetten, de Exentrieken, Kunst en Vermaak en de Ware Gilles). De roep om maatregelen klonk steeds luider. Aalst beseftte dat het gebrek aan eigen kwaliteitsvolle groepen de toekomst van carnaval ondermijnde. In 1952 schreef de Aalsterse apotheker Marcel De Bisschop een originaliteitsprijs uit. De Aalsterse groep met de meest spitsvondige spot kreeg tweeduizend frank. Henri Van de Perre, penningmeester van het feestcomité, spoorde de Aalstenaars aan groepen te vormen en deel te nemen aan de stoet om carnaval een echt Aalsters karakter te geven. De oproep kreeg gehoor: in 1955 steeg het aantal Aalsterse groepen in de stoet al naar zeventien. De kwaliteit was niet altijd hoogstaand. 'De mening wordt geopperd dat sommige groepen overdrijven, zowel in het kiezen van een uit te beelden onderwerp, als wat de uitbeelding ervan betreft. In de toekomst zal er meer en strengere controle gedaan worden op de groepen en zullen dezen die niet voldoen zonder meer worden geweerd uit de stoet', zo noteerde het feestcomité in 1957.

Om hun belangen bij het stadsbestuur en het feestcomité te verdedigen, verenigden de Aalsterse carnavalisten zich in het 'Vereniging der Aalsterse Komische Groepen'. Meteen overhandigden ze aan het feestcomité een twaalfpuntenprogramma voor meer inspraak in het gebeuren, een betere samenwerking en een vlottere communicatie tussen organisatoren en carnavalsgroepen. De wil om de

Linksboven: Briefhoofd van de in 1957 door Marcel De Bisschop opgerichte Vereniging der Aalsterse Komische Groepen.

Rechtsboven: Tijdens de Wereldtentoonstelling van 1958 te Brussel werden enkele 'autochtonen' uit Belgisch Congo door de overheid uitgenodigd voor een bezoek aan het 'moederland'. Voor carnavalisten meteen een reden om dit gegeven te parodiëren onder de titel: Familie Boma op weg naar de Expo '58.

Midden: In 1964 inspireerde het wereldkampioenschap wielrennen in Ronse De Lachers om de vreemde eindspurt tussen Rik van Looy en Benoni Beheyte nog eens over te doen. De koppen van de wielrenners, met onder meer Jacques Anguétel, Rudi Altig en Tom Simpson, werden geboetseerd door kunstenaar Jozef Van den Steen.

Onder: Carnavalsvlag 1957.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16 **Linksboven: Carnavals-**
17 **bal van de Generale Bank**
18 **in 1967. Prins Jean Paul**
19 **De Boitselier wijst naar de**
20 **ajuin op zijn scepter**
21 **terwijl zijn vriend Herman**
22 **Louies een echt exemplaar**
23 **in de hand heeft. De**
24 **muziek op het bal werd**
25 **verzorgd door het**
26 **Aalsterse balorkest van**
27 **Harry Pinky.**

28
29 **Rechtsboven: Naar**
30 **jaarlijkse gewoonte**
31 **bezoeken de carnavalisten**
32 **ook de bejaardentehuizen**
33 **en bezorgen de bewoners**
34 **een namiddag vol grap-**
35 **pen en grollen. Welk**
36 **bejaardenhuis is dit en**
37 **wie zijn de personen?**

38
39 **Onder: Tussen 1962 en**
40 **1979 werd ook elk jaar**
41 **een bloemenfee**
42 **verkozen. Wie is de dame**
43 **op de foto?**
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62

Aalsterse krachten te bundelen en de stoet zo een typisch Aalsters accent te geven won veld. Toch stierf het 'Vereniging der Aalsterse Komische Groepen' een stille dood.

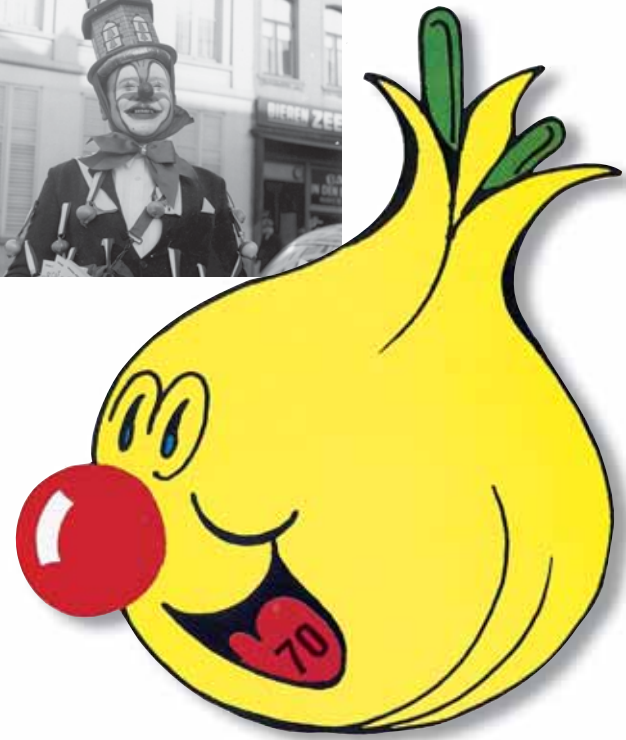
Een eigen prins carnaval

Het feestcomité dacht er al in 1951 aan in Aalst een prins carnaval aan te stellen: een feestleider aan wie voor de duur van de festiviteiten het symbolische burgemeesterschap zou worden verleend. Ter gelegenheid van de vijftiendwintigste officiële stoet, stelde het feestcomité in 1953 de eerste prins aan. Dat was Robert Renoncourt, voorzitter van de Exentrieken. De man kreeg de titel Kakalaki I, omdat hij in zijn stoffenhandel kakistoffen steevast als kakalaki-stoffen bestempelde.

Er kwam kritiek omdat de titel van prins carnaval door het feestcomité werd uitgereikt zonder inspraak. Het was Pierre De Winter die in naam van de Aalsterse carnavalisten aandrong om een verkiezing te organiseren. Op voorstel van Gustaaf De Stobbeleir organiseerde het Verbond der Vaderlandslievende Verenigingen in 1954 de eerste echte prinsverkiezing in zaal Madelon op de Grote Markt. Frans De Boitselier, die het opnam tegen ajuinboer Albert Verbestel, werd de eerste verkozen Aalsterse prins. In 1959 ontstond de eerste rel naar aanleiding van de verkiezing van prins 'Señor Carnavalosta' Robert Waterschoot. De Gazet van Aalst suggereerde

dat een kandidaat bussen met carnavalisten uit Dendermonde had aangevoerd om stemmen te ronselen en titelde 'Prins Carnaval quo vadis?' De spreekvaardigheid van de kandidaat was in die tijd niet zo belangrijk. Daar kwam verandering in toen in 1961 het stadsbestuur en het feestcomité de prinsverkiezing in eigen handen namen. Het verbaal talent van de kandidaat werd doorslaggevend. Karel De Naeyer werd in 1961 uitgeroepen tot prins en kreeg gezelschap van Anny Van der Poorten, de enige ooit verkozen textielprinses. Tussen 1962 en 1979 werd zij opgevolgd door een bloemenfee. Jean-Paul De Boitselier en Kamiel

Sergant maakten van de prinsenverkiezing een typisch Aalsterse avond. Het spotten met de lokale politici en het zingen van carnavalsliedjes in het Aalsters dialect zijn sinds de jaren zestig vaste ingrediënten van een geslaagd optreden. De eerste die het klassieke stramien doorbrak was Robert 'Bob' Van den Berghe, die in 1975 prins werd. Om zeker te zijn van voldoende steun werkte hij een campagne uit en verzekerde hij zich op de verkiezingsavond van de stemmen van carnavalisten uit omliggende steden en gemeenten. Ondanks zijn minder geslaagde playbackshow haalde hij de titel binnen, ten nadele

van de favoriet François Van Oost. De verliezende partij ging niet akkoord met de uitslag. Vuisten werden gebald en een uur lang dreunde het boegeroep na in de Keizershallen. Het weekblad De Voorpost kroonde de nieuwe prins carnaval tot prins Ambras I.

Ros Balatum en de pop

Een belangrijke nieuwkomer in de stoet van 1953 was het Ros Balatum. Dit Aalsterse reuzenpaard werd gebouwd als knipoog naar het Dendermondse Ros Beiaard, dat van onder het stof werd gehaald naar aanleiding van de vijfhonderdste

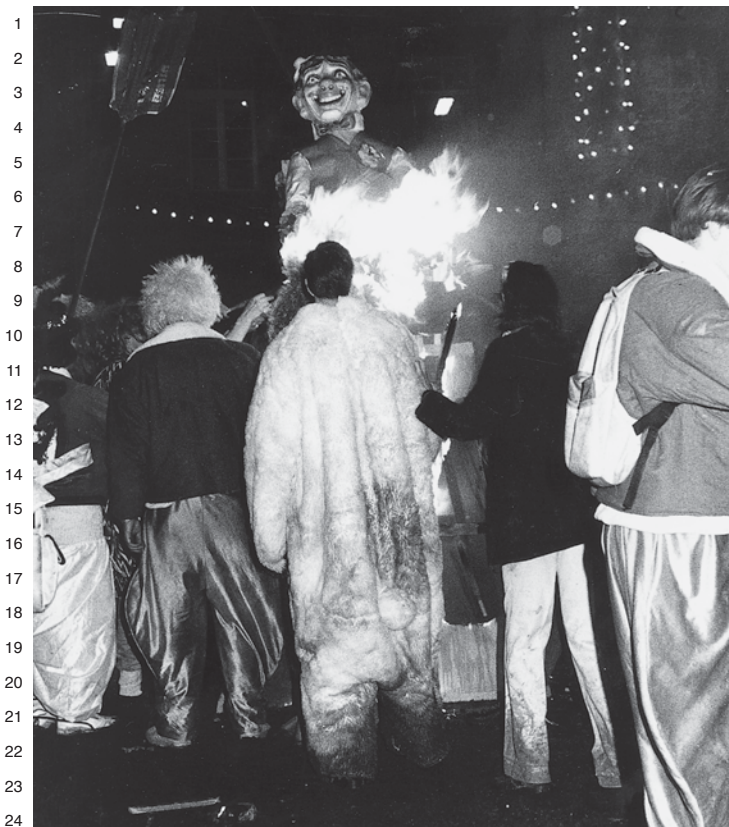
verjaardag van het stadhuis. Het Ros moest de oude rivaliteit tussen Aalstenaars en Dendermondse de nodige luister bijzetten. 'Balatum' verwijst naar de onverslijtbare vloerbekleding waaruit het paard werd gemaakt. Het reuzenpaard werd gebouwd door carnavalsgroep De Lustige Pombiers (Philippe Cammu, Gaston Cuvelier, Gustaaf De Bruecker,

Linksboven : De ajuinworp van 1985. Een mensenmassa verdrong zich om het gegeerde gouden ajuintje te bemachtigen.

Rechtsboven: Van 1946 tot 1987 was ajuinboer Albert Verbestel een vaste waarde in het Aalsterse vastenavondbeeld. Steeds getooid met een miniatuurbelfortoren op het hoofd, een kleurrijk clownsgezicht en een kostuum boordevol ajuinen verkocht hij gouden ajuintjes ten voordele van de Hoge Vesten-kermis en voor het goede doel. Sinds 1994 vervult Fons De Smet, alias 'Fong van de koizer' of 'Fong van 't Kontainerpark', de rol van ajuinboer.

Onder: Het Ros Balatum en de vier heemskinderen. De naam van het paard verwijst naar het materiaal waaruit het gemaakt is. In 1969 kreeg het Ros een kop in polyester.

26 **Linksboven: De pop-**
 27 **verbranding luidt de**
 28 **laatste nacht van carnaval**
 29 **in. Met tranen in de ogen**
 30 **nemen de carnavalisten**
 31 **afscheid van hun geliefd**
 32 **feest. Maar een jaar is**
 33 **snel om ...**

35 **Rechtsboven:**
 36 **Carnavalisten in 1979 aan**
 37 **het werk aan hun wagen**
 38 **in de 'Fiberfleet'-halle aan**
 39 **de Hertshage.**

41 **Midden: Tijdens de**
 42 **zondagsstoet rijden de**
 43 **prachtig opgetuigde**
 44 **wagens door de stad. Op**
 45 **de foto Lotjonslos in 1993**
 46 **met hun voorstelling van**
 47 **Aswoensdag.**

Frans De Donder, Georges De Schrijver, Felicien De Vulder, Maurice Lievens, Frans en Roger Van der Schueren, Gaston Van Miegem en Emiel Van Royen).

Onder leiding van schepen Gilbert Claus besloot het feestcomité in 1960 het carnaval grondig te vernieuwen. In de kelder van het Schepenhuis werd als start van de feestperiode een drie-koningenfeest georganiseerd. Een andere nieuwigheid was de ajuinworp, vóór aanvang van de maandagsstoet die in 1957 voor de eerste keer werd ingericht. Tot slot werd op dinsdagavond een grootse slotapothecose georganiseerd: met de popverbranding werd carnaval symbolisch verbrand.

De eerste vastenavondpoppen werden van stro gemaakt door Pierre De Winter, handelaar in carnivals-artikelen. Vanaf de jaren zestig werd de pop gebouwd door onder andere Gustaaf D'Hondt en Hendrik De Neve, werklieden van de stad Aalst. Voor de aankleding van de pop gebruikten ze materiaal van 'Winterken' die daarvoor werd betaald met bakken bier. Aan het einde van de jaren tachtig werd de pop gedurende een drietal jaren ontworpen door Jo Beeckman. Sinds de jaren negentig wordt er een wedstrijd uitgeschreven onder de carnivals-groepen. De winnende groep maakt de pop van dat jaar en wordt hiervoor vergoed door het stadsbestuur.

Het Aalsters Karnaval Verbond

Het ongenoegen over het groot aantal niet-Aalsterse en buitenlandse groepen bleef groeien. Toch groeide ook het Aalsterse karakter van de stoet omdat jaar na jaar meer Aalsterse groepen, die plaatselijke mistoestanden hekelden, in de cavalcade meeliepen. In 1965 kwam al bijna de helft van de deelnemende groepen uit eigen stad.

De opmars van de Aalsterse groepen kreeg een flinke duw in de rug door de oprichting van het Aalsters Karnaval Verbond (AKV) in 1968. Eens te meer was Marcel de Bisschop de drijvende kracht. Het AKV verdedigde de belangen van de Aalsterse carnaval-groepen en eiste dat het feestcomité ervoor zou kiezen een stoet te realiseren met enkel Aalsterse groepen. Aan deze laatste eis werd vrijwel onmiddellijk tegemoet gekomen: de stoet van 1969 telde 22 Aalsterse groepen en 12 fanfares. De stad koos voortaan voor een unieke Aalsterse carnivalsstoet,

pittig en attractief, maar bovenal met een eigen karakter. Het concept bleek succesvol. In 1970 schreven acht nieuwe Aalsterse groepen zich in, vrijwel allemaal met een zelfgebouwde praalwagen.

Aan de vooravond van de 42e stoet brak paniek uit in de werkhallen in de Schoolstraat. De wagen van de Kaloeterkabassen vatte vuur en werd voor een groot deel vernietigd. In een geest van solidariteit schoten de Aalsterse carnivalsgroepen hun collega's ter hulp. Met man en macht werd de wagen's nachts heropgebouwd. De volgende dag waren de Kaloeterkabassen paraat. Met een draak als praalwagen trokken ze, doodmoe maar gelukkig, door de stad.

Toen Kamiel Sergant in 1970 voorzitter van het AKV werd, was het tekort aan werkplaatsen voor de groepen het belangrijkste probleem. Door de sluiting van de stadswerkhallen in de Schoolstraat dreigden de groepen op straat te staan. Na protestacties van de

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62

carnavalisten werden leegstaande fabriekshallen aan de Hertshage ter beschikking gesteld van de dakloze verenigingen. In 1979 namen ze hun intrek in de oude Couverturehallen in de Weggevoerdenstraat. Na klachten over onveilige werkomstandigheden loste het stadsbestuur in 1995 het probleem definitief op. Aan de Hoge Vesten werden nieuwe carnavals-werkhallen gebouwd.

Een voil jeanet m^e klas

In 1886 werden slordig verklede vrouwenfiguren in de Aalsterse pers voor het eerst als 'schandalen en vuil janetten' bestempeld. De voil jeanet, die meer dan honderd jaar later het

symbool van het Aalsters carnaval zou worden, had op het einde van de negentiende eeuw zeker niet het huidige prikkelende en aangebrande karakter. In die periode was het trouwens een vastenavondfiguur die in de meeste Vlaamse carnavalssteden voorkwam. Een voil jeanet was iemand die geen kostuum of masker kon huren of kopen en die zich dan maar vermomde met wat hij (of zij) thuis kon vinden. Het waren vooral mannen die afgedragen of versleten kleren van hun echtgenote aantrokken. Dit verklaart de naam; 'jeanet' was een scheldwoord voor een man die zich in vrouwenkleren hulde. 'Vuil' sloeg zowel op de slordige kledij als op de vuile, gemene taal die voil jeanetten bij het verwijten

gebruikten. Aan het einde van de jaren 1960 dreigde deze figuur uit het Aalsters carnaval te verdwijnen. In 1976 liepen er nog amper voil jeanetten rond tijdens de carnavalsdagen. Heel wat oudere carnavalisten betreurden dit en verweten de jonge generatie meer oog te hebben voor nieuwe, mooie kostuums dan voor de traditie: 'Iedereen wil liever mooi gekleed zijn, verwijten is er haast niet meer bij, het is allemaal zo vulgair zeggen ze. Ze nemen zichzelf te veel au sérieux, ze voelen zich ver boven het gewone volk verheven en halen de neus op voor het volkse feest dat carnaval is'. Toch slaagde het feestcomité erin de voil jeanet nieuw leven in te blazen. In de loop van de jaren tachtig steeg de

Boven: Op carnavalsdinsdag veroveren de voil jeanetten de stad.

Onder: Carnaval 1957. Tot begin de jaren 1960 was het expressief kartonnen masker hét gezicht van de voil jeanet en de carnavalszot. Na de plastieken opvolger kwam de grime; dit betekende het einde van de anonimiteit van de carnavalist en dus ook van het verwijten.

17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23 **Boven: In 1984 werd in de**
24 **stedelijke bibliotheek het**
25 **boek 'Het land van Coïtha'**
26 **gecensureerd wegens**
27 **een vermeende seksuele**
28 **ondertoon. Ook de**
29 **parodie daarop door de**
30 **groep Noig werd**
31 **gecensureerd: op het**
32 **einde van de maandags-**
33 **stoet werden ze door de**
34 **politie uit de 'omloop'**
35 **gehaald.**

36
37 **Onder: Weken voor het**
38 **feest wordt Aalst al**
39 **ondergedompeld in de**
40 **carnavalsfeer. De ramen**
41 **van de cafés worden**
42 **beschilderd met**
43 **spottende taferelen uit**
44 **het leven in de stad.**

45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58 **Kapotte**
59 **nepkousen en**
60 **nepborsten**
61
62

populariteit van de Aalsterse
carnavalsfiguur opnieuw. Helaas kreeg
ze al snel een negatief imago. Na
exhibitionistische obsceniteiten en grove
incidenten met slachtafval in de stoet
van 1991, schreef Het Nieuwsblad
verontwaardigd: 'Een Aalsterse Voil
Jeanet is haar hele geschiedenis lang
steeds een wat stekelig, maar steeds
goedaardig personage geweest en niet
het prototype van platte vulgariteit'. Het
stadsbestuur en het feestcomité
beloofden maatregelen en zetten acties
op het getouw ter promotie van de
'proeper' volatiliteit. De figuur werd het
logo van Aalst-carnaval en de leuze 'Me
moi gienen ambras, want ik ben een Voil
Jeanet mèn klas' raakte snel ingeburgerd.
In de jaren negentig groeide de volatiliteit
uit tot het symbool van Aalst-
carnaval. De gedroogde haring in een
vogelkooi, de lampekappen, de vellen
frakken, de kapotte nepkousen en de
nepborsten zijn dé attributen geworden
voor de vrouwen-voor-één-dag. Sinds
een paar jaar maakt echter ook een met
'pikante' lingerie geklede volatiliteit
haar opwachting. Voor heel wat
carnavalisten geeft deze frivolerie versie
echter minder de ziel van de ware
Aalsterse volatiliteit weer.

Een spetterend feest

Sinds de jaren zestig is carnaval in Aalst
een uniek volksfeest. Verenigd in
tientallen organisaties werken
duizenden vrijwilligers maandenlang
aan het welslagen van de festiviteiten.
Op Driekoningen start officieel het

carnavalsseizoen. De kandidaten voor
de felbegeerde titel van 'prins carnaval'
worden op die dag aan het publiek
voorgesteld, waarna de campagne voor
de verkiezing in alle hevigheid kan
beginnen. Sinds een tiental jaren barst
de verkiezingskoorts veel vroeger los.
De prinsverkiezing zelf is telkens een
groots spektakel met dans en muziek.
De winnaar wordt een jaar lang
ambassadeur van de stad.
Met een spottende carnavalsraadszitting
wordt het carnavalsweekend geopend.
Politici en bekende Aalstenaars worden
op een carnavaleske manier op hun
plaats gezet. Op carnavalszondag trekt
de parade van officiële
carnavalsgroepen, losse groepen en
individuele carnavalisten door de stad.
Tienduizenden toeschouwers beleven er
het hoogtepunt van de Aalsterse
creativiteit. De groepen besteden steeds

meer aandacht aan de keuze van hun
thema dat in drie elementen wordt
uitgewerkt: een lied, een kleurrijk
kostuum en een praalwagen. De
thema's van de officiële groepen
evolueren van typisch Aalsterse
gebeurtenissen naar voorvallen uit de
nationale en internationale actualiteit.
Toch blijft het Aalsterse karakter van de
stoet bewaard. De wagenbouwers
hebben een karikaturale stijl ontwikkeld
die eigen is aan de Aalsterse stoet.
Daarnaast zijn er de vele losse groepen
en individuele carnavalisten die op een
spitane manier de spot drijven met
lokale politici en aandacht besteden aan
allerlei aspecten uit het alledaagse leven
in de ajuinenstad.

Op maandag bedwingen de Gilles de
wintergeesten tijdens hun traditionele
bezemdans op de Grote Markt, waarna
duizenden de gouden ajuin proberen te
bemachtigen tijdens de ajuinworp. In de
namiddag trekt de carnavalsstoet een
tweede maal door de straten. 's Avonds
valt het verdict van de jury en wordt
bekendgemaakt welke groepen met de
prijzen gaan lopen. De dag eindigt in
een nieuwe carnavalsnacht. Dinsdag is
de dag van de volatiliteit. Jong en oud
trekken door de stad tijdens de volatiliteit
jeanettenstoet. 's Avonds wordt de
carnavalspop verbrand en zitten de
festiviteiten er op.

Gedurende de drie carnavalsnachten
verandert het Aalsters stadscentrum in
een straatfestival. Vanop oude
pompierswagens op de Grote Markt,
waar duizenden verklede feestvierders
zich verzamelen, dreunt de typische
Aalsterse carnavalsmuziek de nacht in.
Dit jaarlijkse feest maakt van Aalst de
carnavalsstad bij uitstek.

30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62

Boven: De gevel van het stadhuis wordt versierd ter gelegenheid van carnaval. Tussen 1993 en 2002 werd gebruik gemaakt van een ontwerp van Geert De Wolf.

Onder: Tijdens de drie zotte dagen delen de carnavalisten spotprenten, vlugschriften en stickers (tettenplekkers) uit aan de feestvierders. De Aalsterse spot is uitgegroeid tot een typisch element van carnaval.

Alle afbeeldingen zijn, tenzij anders vermeld, afkomstig van het Stadsarchief Aalst, het Stedelijk Museum Aalst en het Documentatiecentrum en Archief voor Daensisme en hedendaagse geschiedenis van de Denderstreek vzw.

© 2005 Uitgeverij Waanders b.v., Zwolle
Druk: Waanders Drukkers, Zwolle
www.waanders.nl

30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62

'Oilsjteneers Zemmen'

Samen met Kamiel Sergant is Herman Louies één van de grondleggers van de Aalsterse carnavalsmuziek. In 1963 trok hij tijdens de vastenavondsdagen samen met Hector Rombaut en Roger Van Driessche van het ene café naar het andere om er de Aalsterse actualiteit te bezingen in zelfgemaakte spotliederen.

Met Jean-Paul De Boitselier nam hij in 1967 de eerste Aalsterse carnavalsplaat op: 'Oilsjteneers Zemmen'. Niet enkel werd Jean-Paul De Boitselier met dit lied in 1967 prins carnaval, de plaat ging als zoete broodjes over de toonbank en maakt tot op vandaag deel uit van het collectieve geheugen van elke Aalstenaar. 'Oilsjteneers Zemmen' was het begin van wat intussen is uitgegroeid tot een sterke traditie. Iedere kandidaat prins carnaval en

vrijwel elke carnavalsgroep componeert jaarlijks een eigen lied. Deze liederen, gezongen in het Aalsterse dialect, bezingen meestal een aspect uit de Aalsterse actualiteit en zijn intussen de belangrijkste bron van informatie geworden voor iedereen die zich wil verdiepen in de hedendaagse Aalsterse volkscultuur. Een ander gekend carnavalslied is 'Oilsjt viert carnaval'.

KOIZER KAMIEL EN DE KAMILLEKES

OILJST '94 - 26

A ien, a twie, a droi ...

Dam' weir ons géldj nie sporen
Vraugt ons nie woorom
Want da'es te dom
We gon ons ammesieren
'n Stik in onze meilen
Want weir zén geried
Mé visjosje en ons klied

Oilsjt viert carnaval (1969)

In Oiljst étj mèn ajoinen
Mé kiekjes zonder ploimen
En wè zèn na bloi
Dor zoei geren boi
Fleis gommen 't na probeiren
Dde poliesje 't ambeteiren
d' Oilsjteneers zén geried
Mé visjosje en heer klied

Refrein
Oilsjt viert carnaval
Alle daugen bal
En zè mor gerést
w' Hemmen gienen dést
Oilsjt viert carnaval
Alle daugen bal
En zè mor gerést
w' Hemmen gienen dést
Oilsjt viert carnaval
Wer goon het oitbazoinen
Ons stad go nog verroimen
Nog fabrieken boi
Van bier of jeloï
Moet 'n de kafeis na sloiten
We vliegen toch nie boiten
Want wer zén geried
Mé visjosje en ons klied

Zoei diert da na al joren

Rechtsboven: Onmisbaar voor een geslaagde carnaval is de typische muziek. Sommige liedjes werden zo bekend dat ze het louter carnavaleske overstegen en een onderdeel werden van het collectief geheugen van de Aalstenaars.

Linksboven: Wegens een te korte inschrijvingsperiode was Maurice De Smedt in 1988 aanvankelijk de enige kandidaat-prins carnaval. Uiteindelijk kreeg hij toch nog concurrentie van Roger Berghmans, Jan Troch en Peter Roelandt. Maurice, lid van De Voortkapoenen, haalde echter de gegeerde titel binnen. Op de foto zijn medaille.

Dorp Dendermonde
Grote ponykoers
zondag 28 mei 2000
Gevraagd deelnemers
Grote prijzenpot
Eerste prijs: een heel jaar kopvlees
Tweede prijs: een maand kopvlees
Derde prijs: een dag kopvlees
Gratis ajuinsoep voor iedereen

Midden: Een Aalstenaar zou geen Aalstenaar zijn als hij niet af en toe de draak zou steken met zijn aartsrivaal de Dendermondenaar.

Op de omslag: Carnaval met de 'papples' of beter met de 'tut' meegegeven. De Zwiejtollekes in 1991 met 'T Muzieksken van 't halverdri donker'.

ISBN 90-400-1658-5

Laser Proof

9 789040 016585 >